

KDE NÁM ROSTOU BUDOUČÍ MISTRYNĚ?

Do královéhradeckých obchodů se sportovními potřebami pravděpodobně ještě nedošly brusle, na nichž bude získán titul přebornice republiky. A snad ještě ani nebyla vyrobena látka na krátké šatečky, v nichž si některá z hradeckých děvčat vybrusí velké úspěchy.

Tahle neurčitá data ostatně nejsou nejdůležitější. Důležité je, že právě před rokem byl otevřen v Hradci Králové zimní stadión. A že dostal za kmotry lidi, kteří se o něj s nadšením starají.

Máme zimní stadión, sláva! Vyrojí se hokejisté zázračné rychlosti a obratnosti; a jako pampelišky na jarní louce se objeví desítky nadaných krasobruslařek...

KRASBRUSLAŘKY SE OBJEVILY!

Jenže to nebyl zázrak, způsobený umělou ledovou plochou. Nebyly to žádné začátečnice, které by někde v koutku šmudlaly polokroužky. Spartak Hradec Králové si přivlekl na nový stadión hotový krasobruslařský oddíl s několika desítkami děvčat, která měla už za sebou pěkný kousek povinné školy a troufla si na lečjaký skok. Lépe řečeno, přivedla je tam jejich tehdejší trenérka Olga Volfová.

„Tenkrát v roce 1953...“ vzpomíná šedovlasý, dlouholetý funkcionář Spartaku Polák, „jsme o umělém ledu teprve snili a soudružka Volfová přišla a povídá: „Trénuji

několik šikovných děvčat – nechtěli byste z nich udělat krasobruslařský oddíl? Inu, dvakrát se nám nechtělo. To víte, jednota peněz nazbyt neměla a najednou – založte nový oddíl. No, ale nakonec jsme souhlasili. Peníze prý žádné nebudou chtít. A nelitovali jsme.“

Pět let trénovala Olga Volfová děvčata na přírodním ledu. Jejich krasobruslařská budoucnost závisela na vůli svatého Petra. Dvakrát milostivý nebyl. Ale trénovalo se. V zimě na pokropených dvorcích a v létě na suchu.

A když se konečně loni zaleskl umělý led, byl tu hotový krasobruslařský oddíl, čítající na sedmdesát členů. Trénovalo se třikrát týdně, ale děvčata se objevovala na ledu skoro každý den. Eva Felgrová sem chodila denně ráno před vyučováním. Výkony se začaly zlepšovat...

Sláva! Máme zimní stadión, máme krasobruslařský oddíl, všechny podmínky pro růst nových přebornic jsou tady.

ALE CO SE DĚJE ZA MANTINELY?

Ten známý napoleonský výrok, že každý voják nosí ve své torně maršálskou hůl, se hodí na sportovce jako ušitý. Na hradeckém zimním stadiónu – žel stejně jako na většině ostatních – se však zdá, že ji především nosí ve svých nákupních brašnách maminky mladých krasobruslařek. Ani tady se neubráníli „činnosti“ ctižádostivých maminek.

A stalo se, že na přeboru jednotlivců nenastoupily tři nejlepší dorostenky – závodnice II. třídy. A byla mezi nimi, totiž nebyla, zrovna Eva Felgrová. I Jana Mládková a Zdena Turková.

A stalo se také, že při hodnocení po krajském přeboru měla paní Matoušová k rozhodcím velmi osobní a osobité připomínky. Dala důrazně najevo svou nelibost nad hodnocením své dcerky...

Voják se však nestává maršálem přičiněním svých rodičů.

Krasobruslařka se stane vynikající závodnicí svým talentem a hlavně vůlí trénovat a bojovat na ledu – ne za mantinely.

KTERÁ Z NICH TO BUDE?

Moci tak ukázat prstem na jednu z nich a říci: „Tohle je budoucí mistryně Evropy!“

Ale to nejde. Nemůže to udělat ani trenér Glogar, jenž vede krasobruslařky Spartaku, ani trenérka Volfová, která trénuje nově se utvořivší oddíl Slovanu Hradec Králové.

Ale možná, že si mnohá z těch děvčat v duchu říká: „Stát se tak mistryní Evropy...“

Možná, že na to myslí ta drobná děvčátka z oddílu Slovanu, která vědí, že nesmějí chodit pozdě na trénink, a každou minutu na ledu pod dohledem pětičlenného cvičitelského sboru berou smrtelně vážně. Ivanka Šidlichovská zajela sice pro čochu kamery holubičku, ale než jsme ji chtěli požádat o další, byla už dávno ve svém rohu a pilně cvičila dál kruhy. A Pavla Burešová nebo Zdeňka Nováková? Ani je nenapadne nechat se zdržovat od tréninku fotografováním. Kdepak! Zajet totiž dokonale kruh vpřed dovnitř je pro budoucí uchazečky o titul mistryně Evropy daleko důležitější než jezdit „pro kameru“!

Pro budoucí mistryně Evropy?

Ale ze všech se přece mistryně nestanou!

Pravda. Na každou ten vytoužený titul nečeká. Ale závodit poctivě a s nadšením ve svém oblíbeném sportu – to je přece také něco?!

Text i snímek: MILENA LAMAROVÁ

OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

7. Švejk pil vesele dál. Někdy Maďar přisedl k němu a prohlížel svou rozbitou portmonku, otázel se: „Magyarul?“ – „Já jsem Čech, kamaráde! Nechceš se napít?“ – „Nem tudom, barátom!“ – „To nevádi, kamaráde,“ pobízel Švejk, „jen se pořádně napij! Jen pij, kluku maďarská!“ Tak pili vesele spolu, a Švejk nic nedbal, že zatím stanici projíždí k Budějovicům jeden vlak za druhým. Tu se ozvalo za Švejkem: „Ihre dokumenten, vaši tókument! Já fidet, šedet, pít, nicht fahren, šedet, furt pít, burš!“

8. Byla to vojenská policie. „Nemám, miláčku,“ odpověděl Švejk, „pan oberlajtnant Lukáš, regiment numero 91, je vzal s sebou a já zůstal zde na nádraží.“ – „Was ist das, milatschek?“ ptal se šikovatel starého lantveráka a ten odpověděl klidně: „Miláček, das ist wie: Herr Feldwebel!“ – „Tókument každý fójak,“ pokračoval dál šikovatel, „pes tókument, žavžit auf Bahnhof-Militärkommando, den lausigen Bursch, wie einen tollen Hund!“ Tak Švejka odvedli na vojenské nádražní velitelství, před poručíka, který se zuřivě tvářil.

9. „Co jste dělal na nádraží?“ – „Poslušně hlásím, pane lajtnant, že jsem čekal na vlak do Budějovic. Byl jsem předveden k přednostovi, poněvadž jsem podezřelý, že jsem zastavil rychlík pomocí vochranej brzdy!“ – „Nežvaňte mi tu voloviny!“ rozkřikl se poručík. – „Poslušně hlásím, ztratil se nám kufr, a aby se to nepletlo, nelbil jsem se nějakému plešatému generál-majorovi a tak jsem musel na chodbu. A tam jsem byl vobviněnej, že jsem zastavil vlak. A než se to na nádraží vyřídilo, pan oberlajtnant mi ujel a já zůstal civět jako sirotek bez dokumentů!“

10. „A proč jste zmeškal vlak?“ – „Poslušně hlásím, pane lajtnant, protože jsem pil jedno pivo za druhým!“ – „Takového vola jsem neviděl,“ pomyslí si poručík, „přizná se ke všemu! – Vy jste, chlape, degenerovanej. Víte, co je to?“ – „U nás na rohu Bojiště byl jeden degenerovanej polskej hrabě. Von met ulice...“ – „To vám říkám,“ přerušil poručík Švejka, „paznehte, koupíte si lístek do Budějovic, nebo s vámi zatočím jako s desertérem! Abtreten!“ Poněvadž se Švejk nehýbal, zařval poručík: „Marsch hinaus! Korporál Polánek, kupte tomu blběmu chlapovi lístek!“

11. Desátník Polánek se za chvíli objevil opět v kanceláři. Pootevřenými dveřmi nakukovala za Polánkem dobromyslná tvář Švejka. – „Co je zas?“ – „Poslušně hlásím, pane lajtnant, von nemá peníze na dráhu. A zadarmo ho nechtějí vozit, když nemá jako ty vojenské dokumenty!“ Poručík však tuto trudnou otázku rozřešil šalamounsky: „Tak, ať jde pěšky! Ať ho zavou, že se opozdil! Kdo se s ním tady bude tahat!“ – „Nic platno, kamaráde,“ řekl venku Polánek Švejkovi, „musíš jít pěšky do Budějovic!“

12. A za půl hodiny, když Švejka napojili černou kávou, vyšel Švejk z Tábora. Ale čert ví, jak se to stalo, že dobrý voják Švejk místo na jih k Budějovicům, šel pořád rovně na západ. Šel sněhy, v mraze, zahalen ve svůj plášť, jako poslední z gardy Napoleonovy. A zpíval si: „Já jsem si vyšel na špacír do háje zelenýho!“ – Když ho zpěv omrzl, sedl si Švejk na hromádku štěrku, zapálil si dýmku a odpočinuv si, šel dál vstříc novým dobrodružstvím, budějovické anabasi.